

et Øjeblik, og jeg fik da tilfældigt set, at Sidenius' Brev laa fremme paa din Skrivepult. Naa, deri var der i og for sig maaske ikke noget mærkeligt, skønt man jo ikke plejer at lade den Slags Breve ligge saadan og flyde. Hvad der derimod i høj Grad undrede mig, var — at Brevet endnu slet ikke var bleven aabnet.“

„Nu ja — hvad saa?“ sagde Jakobe efter en kort Stilhed, hvorunder hendes Haand, som Moderen stadig holdt om, var bleven kold som Is.

„Hvad saa? Hør, Jakobe — jeg er nok tilaars, men dog ikke ældre, end at jeg kan huske, hvordan det er at være forelsket. Naar man lader sin Kærestes Breve ligge ulæste fra Klokken otte til Klokken to, saa er ikke alt, som det skal være.“

„Det forstaar du dig ikke paa, Mor! Det har i dette Tilfælde sin egen Grund, som jeg ikke kan forklare dig.“

Moderen saae et Øjeblik mistvivlende paa hende.

„Ja ja, mit Barn. Jeg vil — som sagt — ikke trænge ind paa dig. Naar du blot ganske oprigtig vil sige mig, om du er lykkelig. Er du?“

„Ja — naturligvis!“

Hun sagde det uvilligt, trak Haanden til sig og stod op.

Moderen fulgte hende med Øjnene; men i det samme tumlede Nanny ind i Overtøj og fyldt med Gadenyt, og al videre Samtale blev forpurret. Fru Salomon tog atter fat paa sit Sytøj, og Jakobe gik kort efter ud af Stuen og op paa sit Værelse.

Moderens Spørgsmaal og navnlig den lidt medlidende Tone, hvori hun talte, havde krænket hende og fyldt hende med en ny Uro. Hun vilde ikke ynkes — ikke af andre, ikke heller af sig selv. Af egen fri Drift havde hun knyttet sin Skæbne til